

Mažas Pareikalavimas

Šeštadienio vakaras.

Vieno mažo miesto viduryj — kinas. Virš kino šviečia daugybė įvairiai spalvuotų šviesų. Gatvėje didelė minia žmonių; triukšmas. Visi veržiasi į priekį, kad nusipirktų bilietą. Šį vakarą, paskutinį kartą šiame miestelyje judomais paveikslais rodoma "Karalių Karaliaus" veikalas.

Praeidamas pro minią, Gedminas iš žingeidumo sustojo ir paklausė vieno, kas per priežastis šio susigrūdimo. Paklaustasis paaiškino, jog tai paskutinį vakarą rodoma "Karalių Karalius" ir įžangos kaina per pus sumažinta.

— Sako, labai gražiai atvaizduoja Kristaus gyvenimą, — pridūrė paklaustasis.

Pasakęs ačiū, Gedminas nusiskubino namo. Jis buvo doras ir pavyzdingas katalikas. Jam visad patiko paveikslai, kalbos ar skaitymas, kurie gražiai perstatydavo Kristų, Jo motiną, ar, bendrai imant, ką tokio katalikiško. Taigi, eidamas namo nutarė pamatyti Kristaus gyvenimą judamuose paveiksluose. Žinojo, jog ir jo žmona ir duktė taipgi norės pasinaudoti proga.

Parėjęs namo, rado žmona ir Kastulę, aštuonių metų dukterį, smagiai salionėlyje besišnekučiuojant. Nieko nelaukdamas, Gedminas liepė abiem tuoj gražiai apsirengti, nes su juo eisiančios į kiną.

Kastulė tekina pasileido į viršų, o mama paskui. Tėvas pasiliko žemai ruošti. Pirmutinę apsirengę Kastulė. Ir dar kaip gražiai! Buvo užsivilkusi baltą, kaspinais padabintą suknelę. Kojinės — naujos; batukai — juodos, žibančios odos. Ant piršto ausinis žiedas, o ant kaklo karoliai. Tik ra lėlė, kaip ją tėvas mėgdavo vadinti.

Tėvas irgi beveik jau apaitaisęs, tik niekaip nesiseka jam gražiai užsirišti kaklaryšis. Vieną, kitą ir trečią kartą bando ir vis mazgas nepa-

tinka. Kastulė stovi nuošaliai, truputį pakėlus galvą, taip kad jos geltonos kasos gražiai gulėjo ant pečių ir didelėmis, mėlynomis akimis žiūri, kaip tėvelis dirba. Čia jis skubina, čia jam nesiseka. Kastulės veide reiškiasi noras jam padėti, bet matydama, jog tėvelis dėl nepasisekimo pradeda nekantrauti, nedrįsta nieko sakyti. Ramiai stovi ir laukia.

— Kad jį velniai! — rūšiai sušuko tėvas.

— Ū-ū-ū papa! — nustebugištare Kastulė, užsiimdama rankomis ausis.

Jos linksmą veidą veikiai uždengė liūdnas šydas. Ji buvo nepratusi klausyti tokios kalbos ir negražių žodžių. Ji pirmą kartą išgirdo tėvą ištariantį tą žodį. Ji žinojo, ką jis reiškia; žinojo ir sakinio prasmę. Ji drebėdavo vien tą žodį prisiminus. Dabargi, taip aiškiai išgirdo ir tai iš savo tėvo lūpų.

— Kas yra? — paklausė tėvas.

— Kaip negražiai jūs sakėt!

— Kaip tai negražiai?

— Mus kunigas mokė, jog to žodžio niekad netartumėm. Jeigu jūs būtumėte ten buvę, jūs irgi būtumėte girdėję. Jis sakė, jog tas žodis labai negeras. Ir jei jūs neprižadėsite daugiau to žodžio nesakyti, aš neisiu su jumis į kiną. Aš su mama eisiu.

Nesitikėdamas tokio pareikalavimo, tėvas nežinojo nei ką atsakyti.

— Gerai, gerai, lėlyte, daugiau niekad jau jo netarsiu, — prižadėjo tėvas, pabučiudamas nuliūdusią Kastulę.

Kastulės veidas vėl nušvito. Šypsodama antiko su tėvu eiti į kiną.

Taip besikalbant, Kastulės tėvas, visiškai net pamiršęs, jog buvo supykęs, nejučiomis gerai ir gražiai užsirišo kaklaryšį. Užsivilkę švarką, pa-

Grybai ir Pintys

Yra įdomi legenda, kuri nušviečia svarbią mūsų tikėjimo tiesą.

Sykį Kristus ir Šv. Petras vaikščiojo po laukus, kalbėdami įvairiais dienos klausimais. Šv. Petrai užėjo noras valgyti. Jis savo drabužio kišenėje turėjo duonos.

— Nieko kenks, jei aš tos duonos atsikąsiu, — pagalvojo Šv. Petras. — Pasistiprinęs galėsiu geriau klausyti Kristaus pamokinių.

Nusilaužęs gabalėlį, įsidėjo į burną ir pradėjo kramtyti. Tuo tarpu Kristus paklausė Petro:

— Dabar, ar ne tiesa, Petrai? Ar tu nesutinki su tuo, ką aš sakau?

Petras išmetė iš burnos duoną ir greitai atsakė:

— Tiesa, tiesa.

Petras, po to, vėl įsidėjo gabalėlį į burną, o Kristus vėl prakalbino, ar jisai nesutinkas su pasakytais žodžiais? Petras duoną išmetė ir atsiliepė į Viešpaties klausimą:

— Teisingai pasakei, Mokytojau.

Ir taip kiekvieną sykį, kai tik Petras įsidėdavo į burną duonos, Kristus jį prakalbindavo. Norėdamas pritarti Viešpačiui, jis turėdavo duoną iš burnos išmesti.

Kiekvieną sykį, kada tik Šv. Petras išmetė duonos gabalėlį, toj vietoj iš jos trupinių išdygo grybai.

Piktajai dvasiai, kuri sekė Viešpatį ir Šv. Petrą, kaip ir visuomet, norėjos padaryti blogą.

— Aha, — pagalvojo šetonas, — ir aš galiu grybų pridaginti, kaip ir Petras. Ir aš savo krepšį turiu duonos.

Paėmė šetonas duonos gabalėlį, sutrupino ir trupinius pa-

siėmė skrybelę ir, pasiėmęs mama, visi trys išėjo.

Nuo to vakaro Kastulės tėvas tikrai niekad daugiau neįstare to negražaus žodžio.

S. P. V.

barstė ant žemės. Ir štai, išdygo įvairios, gražiomis spalvomis pintys (fungi): raudonos, žalios, mėlynos, geltonos, visokiausių spalvų, kokių tik galima įsivaizduoti.

Žmonės, eidami tuo keliu, pamatė pintis ir pradėjo sakyti.

— Vai, kokie gražūs vaisiai! Paragaukime! Bet, paragavę, nusinuodijo.

Ši legenda mokina, kaip vieni žmonės nori kitiems gera daryti, tačiau, štai, ateina priešas ir savo gudrybėmis žmones prigauna. Nesiduok prigaudomas, nes atmink: "Ne viskas auksas, kas žvilga."

A. Miciūnas (L. K.)

Nepasisekė

Aklas sekimas kitais kartais atneša skaudžių nepasisekimų.

Vienas asmuo buvo pakviestas svečiuosna į Baltuosius Rūmus Washingtone, esant prezidentu Coolidž'ui. Tas svečias nustebo, kuomet ponas Coolidžius išpylė savo kavą iš puoduko į lėkštelę. Svečias neatsiliko: ir jis taip padarė. Prezidentas į kavos lėkštelę įpylė dar daugiau grietinės, pridėjo cukraus ir paragavo savo šaukšteliu. Svečias darė viską panašiai. Galūtinai, prezidentas savo lėkštelę su visu kuo padėjo postalu savo šuniukui, svečias tik žioptelėjo.

"Is Cleveland Universe-Bulletin."

P. S. Daugelini tenka, galutinai, tik žiopčioti ir kepti raudonus gėdos vėžius, kuomet kvailai kitus pamėgdžioja.

Priežodžiai

Reik lenkti medis kol janas — kai išaugs nepalėnkei. Skubos darbą velnias renka. Meška dar girioj, o mes — kailį baramės.

Gertrude Clark Whitney

Jadvygos Pėdos Atspauda

Pabaiga.

Tą naktį, tamsumoj, Jadvyga atsargiai ir niekam nežinant lipa žemyn rūmų laiptais, kad išlaikyti sutartį su Vilhelmu. Tačiau, kaip kurie gudriųjų lenkų bajorų, pramatydami, jog besimylį gali ką tokio panašaus sugalvoti, būdi. Jadvygai iš lėto belipant laiptais, prieina vienas bajoras ir su pagarba paklausia jauną karalienę, kur šiuo nakties laiku žadanti eiti.

Jadvyga, nustebusi, sumišusi pasako jam visą tiesą. Tada malonaus apsiėjimo bajoras mandagiai ir gražiais žodžiais, tačiau įtikinančiai, aiškina Jadvygai, kaip Lenkijos likimas yra jos rankose. Sujungus Lietuvą su Lenkija, Lenkija pasidarytų viena žymiausių visame pasaulyje valstybių. Be to, pabrėžia, kad Jogaila, veddamas Jadvygą, turės tapti krikščioniu; ir ne tik tiek — visa Lietuva turės atsisąjūdinti stambeldystės ir priimti krikščionybę. Svarbus žingsnis!

Jadvyga svyruoja ir dvejoja. Už rūmų vartų jos laukia Vilhelmas su pakinkytais arkliniais. Su juo vykti reiškia meilę, linksmybes, gyvenimą! Pasilikti gi — ką reiškia! Garbė ir jėga Lenkijai, krikščioniška šviesa tūkstančiams žmonių, kurie dabar stambeldžiai. Reiškia savo gyvenimą paaukoti kraštui; reiškia savo gyvenimą pašvęsti sielų išganymui.

Jadvyga atsisuka. Nuleista galva, palengva lipa aukštyn laiptais, kreipia savo žingsnį ir... krikščionija laimėjo.

Ar šis pasiaukojimas buvo veltui? Tegul istorija atsako į šį klausimą. Lietuvos su Lenkija susijungimo priežastis buvo Jadvygos išteklėjimas už Jogailos.

Metams bėgant, ryšiai tarp tų dviejų valstybių vis darės tampresni. Renesanso ir reformacijos laikais, Jogailos ir Jadvygos įpėdinams bevaldant, Lenkija išaugo į vieną žymių valstybių; ji sulaukė tarykų, arba tartarų, tolimesnių vakarus plūdimą; ji atlaikė tautonų užpuolimus; ji užkir-

to vokečiams tolimesni kelią į Baltijos kraštus. Šioj aukštumoj Lenkija išsilaikė iki septyniolikto ir aštuoniolikto amžiaus, kada prūsai iš vienos pusės, o rūsai iš kitos uždavė tokį smūgį, kurs jos galią sutriuškino.

Tris dienas prieš vestuves, Jogaila atvyko į Krokuvą. Čia bažnyčioj buvo pakrikštytas. Lietuva irgi nuo to laiko priėmė krikščionybę, žinoma, tik ne be pasipriešinimo ir varžymosi; seni stambeldiški įsitikinimai negreitai ir nelengvai išnyko. Tačiau, Jogailai dedant kuodaugiausiai pastangų, krikščionybė apėmė visą Lietuvos šalį. Jadvyga visų žmonių buvo nuoširdžiai mylima.

Vieną dieną, Jadvyga kartu su kai kuriais kitais rūmų gyventojais išėjo pažiūrėti, kaip sekėsi su tada statoma bažnyčia. Nuėjus ten pamatė vieną darbininkų, kurie tašė akmenis, sėdintį atskirai nuo kitų. Galvą turėjo nuleidęs, o veide reiškėsi liūdnumas. Jadvygai paklausus, kas yra, žmogus atsakė, jog jo žmona labai sunkiai serga ir, mažai vaikučiai neturi ko valgyti. Toks pasakymas sujaudino Jadvygos širdį. Tačiau, išeinant iš rūmų jai nė į galvą, nebuvo atėję, jog bus reikalo turėti pinigų; su savim pinigų ji neturėjo.

Visgi ką nors reikia daryti! Ką ji turėjo jam pasiūlyti? Vien auksinę savo batelio sagtį. Pasilenkus atsegė ją ir padavė darbininkui. Darbininkas su pilnomis ašarų akimis priėmė karalienės dovaną.

Kai Jadvyga nuėjo, akmenų tašytojas, grįždamas vėl prie darbo, ant vieno akmens pastebėjo karalienės pėdos atspaudą. Labai nustebęs ir nežinodamas ką daryti pranešė tai vienuoliams. Vienuoliai tą įvykį skaitė stebuklu. Akmenį atsargiai užlaikė. Po kiek laiko, jį pavartojo kertiui bažnyčios akmeniu.

Tai visa įvyko prieš 500 metų. Kiekvieną kartą po to, kai bažnyčia buvo perstatoma, tas akmuo vis grįždavo atgal į mūrą.

Liežuvninkas

Anuo metu, kai žmonės dar suprato gyvulių kalbą, vienas vaikutis — Aleksiukas pribėgo prie moters, kuri trobelės prieangyje sau verpė. Kitoj kelio pusėj lapė gėrėjosi gražia rudens diena.

— Oo! — nustebusiai susuko Aleksiukas — Oo! ar tamsta tikėtum! Jūsų Jonuko širyt nebuvo mokykloje! Aš visai neabejoju, jog jis yra išėjęs žuvanti ar gėlių rinktis. Jonukas, matyt, niekad uoliai nesiima knygų!

— Aleksiuk, — šuktelėjo moteris, kuri gerai žinojo, jog dėl ligos Jonukas šį rytą nėjo į mokyklą. — Aleksiuk, netrukdyk man. Aš dabar seku, štai, ten gulinčią lapę. Klausyk, ką tasai paukštelis jai sako. Jonukas pradėjo atydziai klausyti.

Isikarščiavęs paukštukas skrajojo virš lapės galvos.

— O, laput, laput! — čiulbėjo paukštelis, — tu, gal, dabar ir svajot nesvajoji, ką tavo vaikai šandie veikia!

— Paukštel, tavęs negirdžiu, — atsakė lapė. — Prašau nutupti man ant ausies ir į ausį papasakoti naujieną.

Paukštelis nutupė lapėi ant ausies ir į ausį sučiulbėjo:

— O, kad žinotum, ką tavo lapiukai dabar veikia!

— Tut, tut, — išsižiojus atsakė lapė. — Net ir dabar nepagaunu tavo žodžių. Ar negalėtum, paukštel, nutupti man ant danties ir pakartoti savo naujieną?

Paukštelis, žinoma, nutupė lapėi ant danties ir sako:

— Šitaip?

— Taip, taip, kaip tik gerai, — pridūrė lapė ir... kapt paukštelį dantimis nutvėrė.

— Nu, — susuko Jonukas, — žiūrėdamas, kaip lapė skaniai seiles prarijo, — nu, kaip, tamsta, jums išrodo?

— Man išrodo, — atsiliepė moteris, — jog liežuvninkas labai mažai naudos duoda.

Taip, nekad neapkalbėk savo artimo ir nestatyk jam kilpų, nes pats į jas pateksi.

A. Miciūnas (L. K.)

Žiemos Naktis GUMBAS IR GUMBIENĖ

Kas nežino žiemos naktų, tų šaltųjų naktų, kokios jos ilgos, kokios slėpiningos! Rausvai mėlyname danguje, kaip žarijos pabirusios, žėri tūkstančiai žvaigždėlių. Visos jos gražios, visos skaisčios, ir visos jos šviečia, ir spindi, ir plevėna kiekviename sniego gabalėlyje. Po tą skaisčių žvaigždynėlių, nelyginant gražioji seselė po žydintį sodą, pamažu ir rimtai mėnulius vaikstinėja. Matyti, gražu jam tarp tų auksinių žiburėlių, nes džiaugias ir juokias maloniai išblyškęs jojo veidas. O čia įniršęs šaltis poška skraidydamas po tvoras, barška landydamas po sustingusias medžių šakas ir viską, ką tik nutvėręs, svilinte svilina ir degina lyg ugnim... išsislapstę šalčio pabūgę, visoki gyvi daiktai, visur tuščia, visur tyku... *Ananas.*

Dabar leidžiasi scenos uždanga, šviesos uždegamos ir mes išeinam ir mažo Praeities teatro.

Vertė S. P. Vaičiaitis

Gumbas, aukštas, stambus, raudonas vyras, barzda ir ūsus nusiskutęs dėvėjo, todėl dar raudonesnis ir stambesnio veido rodėsi. Visuose darbuose buvo greitas ir begalo savim pasitikįs. Kas pasiginčijo, ne taip padarė, kaip jis norėjo, tuoj mėgo atmonyti, keršyti visai, nesvarstydamas, kaip jis norėjo, tuoj mėgo: ne sykį kaimynams teko susipykti vien per jo liežuvį. Kaimynai jo nemylėjo.

Priešingai, be galo gera jo žmonelė, kaip yra sakoma — nors prie žaizdos dėk. Greita, liesa, išbalusi, vaikų neturėjo, užtat svetimus vaikus labiausiai savo sesers, kaip savo tikrus, mylėjo. Kas kame mirė, gimė ar susirgo, visur Gumbienė pirmoji — su pagalba, su patarnavimu. Vyro liežuvavimo nekontė, bet bartis ir burnotis nesugebėjo. Verčiau iš apmaudo ir širdies skausmo tankiau apsiuverkdamas.

Zemaitė.

PRIEZODŽIAI.

Dvilinka retrūksta.

Senio Pasakos

Mažieji mano draugiukai! Jūs nežinote, kaip daug aš prie jūs prisirišęs. Ypač mano širdį džiugina, kada matau, jog draugiukai yra pamaldūs, klusnūs, geri. Gerasis Dievas visados išklauso mažučių prašymo. Man pisimena vienas nuofikis.

Viena turtinga šeimyna turėjo nelaimės prarasti visą savo turtą. Negana to, žuvo ir pats šeimos galva — tėvas. Našlė motina vos tegalėjo užsidirbti duonos kąsnį, kad pramaitinus save ir šešių metų dukrelelę.

Vieną vakarą, prieš gulsiant, mažytė ratsiklaupė ir pradėjo melstis:

“Tėve mūsų, kurs esi danguje; teesie šventas Tavo vardas; teateinie Tavo karalystė; teesie Tavo valia, kaip danguje, taip ir ant žemės; kasdieninės mūsų duonos, duok mums šiandien.”

Čia mažytė sustojo ir paklausė mamytės:

— Mamytė, ar aš galiu daugiau prašyti, negu duonos?

Mamytė ašarodama nieko neatsakė. Mažytė tęsė toliau:

“Kasdieninės mūsų duonos ir bet ko su duona, duok mums šiandien.” Po kelių dienų žmogus, kuris tą šeimyną buvo nusikriaušęs, grąžino dalį pinigų, o artimoj ateityj žadėjo ir visus kitus sugrąžinti.

Taigi, matote, brangieji draugiukai, ką nuoširdi malda gali nuo Gerojo Dievulio išprašyti. Būkite nužemintos širdies, savo vyresniųjų valiai atsidavę; mylėkite vienas kitą; nekriauškite, bet dalinkites visu kuo ir matysite, kaip gražu yra būti geram, maloniam draugiukui.

Senis Sandys

Dagilė ir Kurmis

Dagilė ir maži dagilėliai — visa šeimyna, tupėjo ant kos. Visi tupėjo, linksnūs, vienas kitą sveikino. Vaikai, dagilėliai, žiūrėjo į savo motutę, kuri linksmai šokinėjo nuo vienos šakos ant kitos.

Kartą, kai vaikai dalinosi gardžiu, motinos pagautu, slieku, vienas dagilėlių paklausė:

— Mamyt, kaip pagauni tuos skanius sliekus? Papasakok.

Motina, kraipydama galvą, žiūrėjo į vaikelį, lyg norėdama prisiminti kokį pavyzdį iš savo gyvenimo, kad tokiu būdu galėtų geriau atsakyti į klausimą. Papasakojo, kur, kada ir kokių būdu galima pagauti ilgus, skanius sliekus, pridūrė:

— Saugokitės kurmių, nes kartais jie gali net jus pagriebti. Kartą aš vos nuo vieno pasprukau.

Čia motina dagilė papasakojo vaikams savo jaunų dienų nuotyki.

— Syki, pajutus alkį, pamaniau sau, jog pietums gerai būtų skanių sliekių pagauti. Beskraidydama bandžiau susirasti tinkamiausią vietą ir visur viską tėjau.

Netrukus pamačiau kurnį bekasantį urvą. Pagalvojus, jog čia tikrai rasiu sliekių, nutūpiau netoli kurnio.

— A! Tai betgi skanūs sliekai, — tariu sau, kai vienas lengvai nuslydo į pilvelį. Reikės akyliau daboti, kad kartais besikapstydamas kurnis vėl jų neužkastų.

— Tuo tarpu kurnis įlindo į naują urvą, o aš ramiai sau sliekių ieškojau.

— Tik, štai, vienoj vietoj žemė pasijudino. Maniau, jog tai sliekas lenda lauk. Už kiek laiko, kažin kas raudonas pasirodė.

— Tai, turbūt, sliekas, — pagalvoju. — Reikia griebti. Gali vėl į žemę įlysti, tada ir pietūs prapultų.

— Išsiliojan prarviti. Čiupt! Vietoj slieką pagriebti, pajutau lyg kas mane nori pagriebti. Žiūriu, kurnis! Raudonas daiktas, kurį aš maniau esant slieku, buvo kurnio nosis, iškišta iš žemės.

— Taigi, vaikeliai, būkit atsargūs. Pirmiausia, visame laime įsitikrinkite, o tik tada imkite. Išsisaugosite daug nelaimių.

Mikas Česnulis.

! Mokyklą

Kai šiaurės vėjas pučia vis Ir sniegą barsto po laukus, — Vaikučiams kelias į mokyklą Yra miglotas ir klaikus.

Kai sniegas tirpsta laukuose, Padangėj čiulba vyturiai, Kai kas nenori į mokyklą Bėgt su džiaugsmu, mielai.

Bet tas, kurs mokyklą myli vis, Kurs nori daug išmokyti, žinot, Mielai jį lanko, ar žiema, Ar po laukus gražu bėgiot.

Vytė Nemunėlis

Laimė

Senai, labai senai gyveno mažas Jonukas. Vieną dieną jis pasisakė motinai einas laimės ieškoti. Atsisveikino su mamyte ir iškeliavo.

Nedaug paėjęs sutiko voveraitę ir sako:

— Ar galėtum man parodyti kelią į laimę?

Voveraitė pabėgo ir išoko į medį.

Kiek paėjęs Jonukas sutiko gėlelę ir klausia:

— Gėlele, ar neparodytum man kelią į laimę?

Gėlelė palenkė galvelę į tą pusę, į kurią Jonukas turi eiti.

Eina drąsiai Jonukas ir sutinka ėriukus.

— Ėriukai, parodykite man kelią į laimę.

Ėriukai greit nubėgo palei tvorą, o Jonukas paskui. Jie sustojo, o Jonukas tarė:

— Ačiū.

Dar kiek paėjo ir sutiko paukštelį.

— Paukščiuk, buk toks geras, parodyk man kelią į laimę.

Paukščiukas nuskrido ir nutupė ant Jonuko namo.

Ten Jonukas rado savo mamytę, laukiančią išskėstom rankom.

— Na, Jonuk, ar radai laimės?

Jonukas atsakė:

— Taip, mamyt, bet toji laimė tai būti su jumis.

Vertė J. A. D.

MAŽŪJŲ ŽODYNĖLIS

apleisti — to abandon.
pasitikėjimas — confidence.
kermošius — fair.
prijaukinti — to tame.
naujakanalis — bunion.
užtrinos — corns.
liekana — remains.
pintys — fungi.
dykuma — desert.
kaktusas — cactus.
kupris (kupranugaris) — camel.
našta — burden, load.
oda — skin.
kupra — hump, hunch.
kadaisė — once upon a time.
laižybos — bet, wager.
retenybė — oddity, rarity.
smėlis — sand.
deimantas — diamond.
skuduras — rag.
paskola — loan.
neturtas — poverty.
švankumas — decency; politeness.
kultė-ės — gunstock.

JUST KIDS — The Lady He Loves.

By Ad Carter

INTERNATIONAL CARTOON CO.

PILYPO PLEPALAI

Aljo, kytručiai! Ar ilgu jums buvo laukti per savaitę plepalų? Man baisiai nesmagu vien vienam sau Murzą beglostant plepėti. O, ką bekalbėti apie draugą Murphį. Jisai, žinote, gavo Kalėdoms nuo Santa Claus rogutes, tat dabar, parėjęs iš mokyklos, sau važinėja. Nei pas mane neužsina. Bet, nelabai aš ir paisau. Išsisuks koją, tai ir ateis. Vis taip yra su draugais. Kai ką naujo turi, tai tu sau žinokis. Dėlto aš ir raginu jūs visados būti atsargesniais iekant draugų. Ne tas draugas, kuris pasako, kur galima gauti maišą saldinių už penktuką, bet tas, kuris, nusipirkęs, visur ieško kur esi, kad galėtų su tavim pasidalinti. Jūs patys žinote, kad yra tokių, kurie, gavę penktuką, akys jį laiko kišenėje, o kai pasitrauki, tai tuojau bėga į štorėlį praspėdyti.

Bet nemanykit, kad mano draugas Murphis toks. Vainė. Jisai, kai ką turi, tai žino kelią į mano namus. Bet aš sakau, kad, kadangi gavo rogutes, tai ir užmiršo mane. Tegul pasidžiaugia.

Užtat ir sakoma, kad ištikimiausias žmogaus draugas — šunelis. Jis gins tavę ir seks paskui, niekuomet nekąs ranką, kuri jam kaulą numeta. Bet man vis baimė, kad nepagautų Murzos šunų gaudytojai, kaip jį išsivedu. Žinote, Murza toks menkutis: šonkauliai, kaip smukos stygos, uodega trumpytė. Būdamas mažas turėjo ilgesnę uodegą, bet kaž kaip ją tarp durų įkišo. Vėjui paputęs, durys trenkė ir nebūgū uodegą pusiau nukirto. Dabar jis menkutis. Duodu, rodos, esti ir šunbiskičių ir silkės galvą numetu, bet nieko nemačija: kaip toks, taip toks. Bet apie ištikimumą nėr ką sakyti. Šuo kuogeriausias. Užtat kaimynai, matydami tai, pavydi ir skundžia gaudytojams, būk aš alkinu, už pastumdėlį jį laikau. Ne vienas norėtų tokio šuns, koks mano Murza.

Pilypas iš kanapių.

Balta diena žėimos nemigdina.

ŽIRNIŲ BARŠKYNĖ

Sveiki, jauni draugučiai! Nesenai aš atvažiavau iš Lietuvos, todėl dar esu grynorius.

Lietuvoje gyvenau vienoje jos gražiausių vietų, būtent Ežerėnuose, užtat visi ir vadina mane "Ežerėnių Žirnis." Tenai yra labai daug ežerų ir ežerėlių.

Gyvendamas Ežerėnuose, kartais gaudavau "Draugą" iš Amerikos. Vieną kartą nužlugau pamatęs, kad jame yra dar ir kitas lapas, mažųjų "Draugas". Greit pradėjau skaityti. Ypač man patiko Pilypo plepalai.

Nieko nelaukdamas, paėmiau plunksną ir brukšt, brukšt — parašiau Pilypui laiško. Už mėnesio gavau nuo jo laiškutį (jis vadina juos gromatomis), kuriame tarp kitko kvietė mane į Ameriką, kad padėčiau jam plepalus statyti. Aš sutikau ir, vargais, negalais, atvažiavau.

Pilypas sutiko mane New York'e ir, po to, nusivedė į lauką, kurs stovėjo keistas, daiktas ant dviejų ratų. Paskui man pasakė, kad tai orlaivis. Atsisėdęs laukiu, kas bus. Tik staiga bur... bur... pasigirdo koks ūžimas ir daiktas, kuriame mes sėdėjome, pradėjo judėti. Aš iš išgąščio surikau ir bandžiau išbėgti, bet Pilypas mane sulaukė. Paskui daiktas pradėjo kilti į orą. Man baisu pasidaryti. Drebėdamas, puolau ant kelių ir pradėjau melstis, nes maniau, kad netoli mirtis. Paskui užmerkiau akis ir kantriai laukiau, kas bus. Pagalios, Pilypas pradėjo juoktis ir sako.

— Nebijok, grynoriau, nieko blogo neatsitiks. Čia saugiau važiuoti, negu ant žemaituko joti.

— Ar ištikrųjų? — paklausiau. — Šiūr, — atsakė Pilypas. Ir vėl pradėjo kvatoti. Tada ir aš atsisėdau šalia jo, bet vis dar bijojau žiūrėti pro orlaivio langelį.

Po kiek laiko orlaivis, kaip pankštis, nntupė ant žemės. Su džiaugsmu aš išlipau.

— Čia Čikaga, — tarė Pilypas, — kur spausdinamas mažųjų "Draugas". Mes įsėdom į taksį ir nuvažiavom

į Pilypo ofisą, kur jis renka plepalus.

Toks buvo mano atvykimas į mažųjų "Draugo" ofisą ir, matote, kiek privargau, kol galėjau jums šiuos žirnius paberti.

Kitą savaitę daugiau jums, vaikučiai, pabersiu. Galėsite rankioti. *Ežerėnių Žirnis*

RINKIT PAŠTO ŽENKLIUS

Tolimuose stabmeldžių kraštuose kunigai-misijonoriai ir seselės-vienuolės dirba Kristaus darbą. Nors tas darbas sunkus, tačiau jie jo nebijo, nes daugiau sielų atveda prie tikrojo Dievo. Stabmeldžių yra milijonai, o misijonorių labai maža ir dėlto jų apštalavimo darbas nespėciai eina. Misijonoriams, be to, reikia daug vargo kęsti, o kartais už tikėjimą ir galvą paguldyti.

Manau, kad jūs, vaikeliai, norite tiems didvyriams-misijonoriams padėti, kad daugiau žmonių, sykiu ir vaikų, kaip ir jūs patys, galėtų pažinti Dievą ir Jį garbinti. Jūs tai galite padaryti dvejopai: pirmiausiai, už juos kasdien melskitės, kad Dievas padėtų ir laimintų jų darbus. Antra, jiems padėsit rinkdami visokių vartotus pašto ženklus. Patys rinkite ir savo draugus įtraukite į tą darbą. Tam darbui galite sudaryti net grupes. Misijų draugijos, kurioms tie ženklai siunčiami, gauna už juos pinigų, kuriuos siunčia misijonoriams stabmeldžių kraštuose.

Ženkliukai reikia taip rinkti. Radus ženklielį, nereikia plėsti nuo vokelio (envelope), ar kitos kokios popieros, nes lengvai gali sužaloti ir tada jis bus jau niekam nevertas. Reikia apkirpti popierą aplink pašto ženklielį maždaug pusę colio aplink. (Cut a half-inch margin around the stamp). Tada ženklielis bus sveikas. Laikykite juos kokioje nors dėžutėje iki susidarys daug. Tada jau galite siųsti misijų draugijų centrams. Galite atsiųsti ir man, o aš pasirūpinu juos siųsti į tam tikras vietas. Siųskite šiuo adresu:

Mikas Jodka M. I. C. Marian Hills Seminary, Hinsdale, Ill.

NETIKĖTA LAIMĖ

Scranton, Pa. — Čionai ir mums teko netikėta laimė — pasveikinti didžiai gerbiama kun. Jakaitį jo dvidešimties penkių metų kunigystės sukaktuvėse. Jubiliatui pagerbti suruoštas programos. Scena sidabrinu vainiku ir gražiais sidabriniais lapais buvo išpuošta.

Aštunto skyriaus mokinys pasakė trumpą, bet nuoširdų sveikinimą.

Ketvirto ir penkto skyriaus mergaitės deklamavo sveikinimo eiles. Mokyklos choras dainomis ir giesmėmis jubiliatui išreiškė savo linkėjimus.

Mokyklos vaikučiai iškėlė kašę gyvų lelijų ir Dvasinių Gėlių. Mūsų klebonas, kun. Jonas Kuras, paskaitė gražų laišką pasveikinant jubiliatą nuo visų seserų Kazimieriečių. Ant galo misijonierius jubiliatas pakalbėjo į vaikučius. Jo kalba sužavėjo visus ten esančius.

Skirstėmės tvirtais pasiryžimais pildyti gerb. misijonieriaus patarimus.

Marijona Misevičiūtė,
8 skyr. mokinė

JUOKIS, JEI PATINKA

Mergaitė (įėjus į mėsinių): — Meldžiu, duokite man veršio galvą.

Linksmas mėsinkininkas: — Gaila, mažute; teturiu vien savo galvą.

Mergaitė: — Ne, ta man netinka. Mano mama nori gauti tokią galvą, kurioje yra smegenų.

Mokytojas: — Kam Dievas davė žmogui ausis?

Vaikas: — Kad kepurė (kepurė) ant akių nenusmuktų.

SKERSZODZIŲ GALVOSUKIO IŠSPRENDIMAS

K	J	I	S	M
O	D	A	U	P
S	A	U	K	O
U				Y
E	A	K	G	A
Y	P	S	Y	R
S	S	O	S	S

KUR JĄ SIŪSTI?

Raktas žmonių skyriui reikia siųsti adresu: Vincas Sabas M. I. C., Marian Hills, Hinsdale, Ill.
Pinigų, taip pat prašant, pakelti siuntinėjimo kėklį, reikia siųsti adresu: "Draugas" spausdintuvų, adresojant: Draugas-Pub. Co., 2324 So-Oakley Ave. Chicago, Illinois.